

οί αντιπρόσωποι του Έθνους ἐπὶ ὑγρότητι, όταν ἄλλα εἶ-
ναι τὰ αἷτια. Ὁπωσδήποτε ἡμεῖς ἐκτιμῶμεν τὴν εἰλικρί-
νειαν τοῦ κύρ Σωτήρη.

ΓΛΕΝΤΑΤΕ

Τῆς Ἀποκριᾶς ἐπρόβαλλε ἡ ὕστερη ἡμέρα,
λοιπὸν γλεντάτε σήμερα καὶ πίνετε κρασί·
Θὰ ξημερώσῃ αὐριο ἡ καθαρὴ Δευτέρα
Μὲ προσευχαίς, μὲ χάδαρα, μ' ἑλπαίς, κουκιά, τουρσί.
Γλέντι καὶ ἄγιος ὁ θεός...γενήτε ντίπ κουτοῦκι
Ἐμπρός νταούλι καὶ καὶ βιολλί, σουραύλι καὶ μπουζούκι.

Ἔξω καρδιά...μὲ τὸ πιότὸ καὶ μὲ τὸ γλέντι μόνο
Θὰ ξεχασθοῦν τὰ Γιάννινα καὶ ἡ πολιτικὴ·
Ἐστὴ λύπη μὴν ξοδεύετε τῆς Ἀποκριᾶς τὸ χρόνο,
Μέσα ἑστὰ στήθεϊα τοῦ Ῥωμηοῦ χαρὰ ἄς κατοικῇ.
Φᾶτε καὶ πιήτε, βρὲ παιδιά, ἑστὰ σπῆτιζα σας μ' εἰρήνη,
Κι' Ἀλλάχ κερῆμ, φωνάζετε, κι' ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ.

Λοιπὸν θὰ λησμονήσουμε τὸ γλέντι ὅπως διόλου
Γι' αὐτὰ τὰ παλιο-Γιάννινα, καὶ μὲ τὴ συλλογὴ
Θὰ τρώγονται τὰ νειάτα μας ;...ἄς πᾶν κατὰ διαβόλου!
Μὴ δὲν μᾶς φθάνῃ τάχατε ἡ κλασικὴ μας γῆ ;
Ἄς συλλογίζωνται γι' αὐτὰ ἐκεῖνοι ποῦναι δούλοι,
Ἐμεῖς εἴμαστε ἑλεύθεροι...κτύπα λοιπὸν, νταούλι.

Τὸ ρετσινάτο ἑστὸνομα τῆς ἑλευθερίας ἄς τρέξῃ,
Ἀφήσετε τὸν πόλεμο, τὸ τόσο σοβαρό,
Φωνάζετε τὸ Ἀντέ μας καὶ τὸ Χριστέ κι' ἄς φέξῃ,
Καὶ μὲ μουντζούραις ὅλοι σας πηδάτε ἑστὸ χορό.
Ἐστὸν Γκόσσεν πέντε φάσκελα, ἑστὸν Χάτσεφελδ ἄλλα τόσα,
Κι' ἄς κόβῃ θέματ' ἄρρητα ἡ κοφτερὴ σας γλώσσα.

Ἀφοῦ ἐμεῖς τὰ φέραμε ἀνάποδα ὡς τώρα,
Ἡ λύπη καὶ ὁ μαρasmus εἰς τί μᾶς ὠρελεῖ ;
Ἐμποροῦμε νὰ δοξάσουμε τὴ ζηλευτὴ μας χώρα ;
Ἐμποροῦμε νὰ μὴν ἔχουμε Κυβέρνησι, Βουλὴ ;
Ἄν εἴμποροῦμε, ὁ καῦμός κι' ἡ συλλογὴ ἄς λείπῃ,
Κι' ἂν δὲν ἔμποροῦμε, τίποτα δὲν βγαίνει μὲ τὴ λύπη.

Καὶ νὰ λυπόμαστε ἐμεῖς !...μὰ τοῦτο εἶναι φρίκη !
Ἐμεῖς ποῦ ἑσυνειθίσαμε καὶ ξέρουμε καλά,
Πῶς ὅλα καταντοῦν ἐδῶ εἰς τὸ μασκαράλῃκι ; . . .
Γλεντάτε, φίλοι Ἑλληνες, ἂν ἔχετε μυαλά.
Περὶ γοργὴ τῆς Ἀποκριᾶς ἡ ὕστερη ἡμέρα . . .
Γλεντάτε καὶ ἑξημέρωσε ἡ καθαρὴ Δευτέρα.

Souris

Η ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ.

Ι.

Οἱ ποιοῦντες τὸν περίπλου τῆς γῆς κατὰ τὴν πρὸς ἀνα-
τολάς διεύθυνσιν κερδίζουσιν ἐπὶ τοῦ ἡμερολογίου τῶν, ὡς
γνωστὸν, μίαν ἡμέραν ἕνεκα τῆς σφαιρικῆς κατασκευῆς τῆς
γῆς. Ἐνεκα ἴσως τῆς σφαιρικῆς κατασκευῆς τοῦ κρανίου
μου, όταν χθὲς τὸ ἐσπέρας κατέλιπον ἐπὶ τέλους τὴν τρά-
πεζαν, ἐφαντάσθην, ὡ ἀναγνώστρια καὶ ἀαγνώστια, ὅτι
ἐκαμα τὸν περίπλου τῆς γῆς καὶ ἐγὼ καὶ ὅτι ἐκέρδισα
μίαν ἡμέραν ἀφοῦ τσαούτα ἔτη ἀπώλεσα σπουδάζων καὶ
μελετῶν. Μήπως δὲν θὰ ἐξυπνήσωσιν αὐριο πολλοὶ μὲ
τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ τελευταία Κυριακὴ τῶν ἀπόκρεω δὲν πα-
ρῆλθεν εἰσέτι, διότι ὁ σφαιρικὸς τῆς γῆς δρίζων θὰ περι-
στρέφεται καὶ θὰ κλονίζεται ὁ κοῖλος οὐρανός ; Οὐδὲν ἄρα
στρέφεται καὶ ἐγὼ σήμερον τὴν πρωτὴν ἐξύπνησα μὲ τὰς
ἄπορον ἂν καὶ ἐγὼ σήμερον τὴν πρωτὴν ἐξύπνησα μὲ τὰς
ἐντυπώσεις τῆς ἀγριομετώπου καὶ βλοσυρώπιδος Δευτέρας,
τῆς πρώτης τῆς Τεσσαρακοστῆς. Ἐφαντάσθην, ἵνα μιμηθῶ
τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀνυπάρχτους ῥωμαντικούς, ὅτι ἐκολύμβων
ἐντὸς τρικυμιώδους λίμνης, ὑπὸ τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ
ποταμῶν συμπληρουμένης, ὑπὸ νεφελώδη καὶ βροντοφῶνον
οὐρανόν, καὶ ὅτι ἄπειρος καὶ πολυειδὴς καὶ πολύπους φυλὴ
σουπιῶν, καλαμαριῶν, ὀκταποδιῶν, ἀστακῶν ἐκέντων, ἑρ-
ρόφων, ἔπινον ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὸ αἶμα, τὸ ὁποῖον

μοὶ ἀφῆκαν αἱ γυναῖκες, ἄς ἡγάπησα, καὶ ὅτι πάντα τὰ
ὀστρακόδερμα, ὀστρεα, μύδια, ἐχῖνοι, ἀχιβάδες καὶ γαῖδου-
ρόποδα ἐξεσφενδονίζοντο ὑπ' ἀοράτου δυνάμεως κατὰ τῆς
κεφαλῆς μου, ἥτις ἐκ τοῦ φόβου κατέστη αὐχμηροτέρα καὶ
ξηροτέρα τῶν κεφαλῶν, αἵτινες ἐργάζονται ἐν τῷ ὑπουρ-
γείῳ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος. Μετ' ὀλίγον ὁμοῦ τὸ
ῥωμαντικὸν ὄνειρόν μου ἔλαβε κλασικωτέραν μορφήν, ὡς ἡ
νύξ τῶν Βαλπουργίων ἐφαντάσθην ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σπου-
δαιότερου μέρους τοῦ σώματός μου, ἥτοι ἡ τῆς κοιλίας μου,
ἐξετείνετο, ἐξετείνετο καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις ἐπ' ἀπει-
ρον καὶ ἐλάμβανε σχῆμα ἀλωνίου ὑπερμεγέθους, ὅπου τεσ-
σaráκοντα καὶ ὀκτὼ ῥασοφόροι βόες ἀλώνιζον ἐν ρυθμῷ εἰς
τὸν ἦχον τοῦ Κύριε τῶν Δυνάμεων ὅλους τοὺς καρπούς
τῆς Δήμητρος, τὰ φασούλια, τὰ ρεβύθια, τὰ κουκιά, τὴν
φακὴν κτλ. κτλ. καὶ ἐκ τῆς φοβερᾶς ταύτης προστριβῆς,
τὰ δυστυχῆ μου ἔντερα ἐξερεύγοντο μυρίας φωνὰς ἀλγεινὰς
τε καὶ μὴ, αἵτινες ὡς θυμίαμα εὖσμον κατευθύνοντο πρὸς
τοὺς συγγραφεῖς τῆς νέας Ἑλλάδος, ἵνα ἀρυσθῶσιν ἐξ αὐ-
τῶν ἐμπνεύσεις πάθους καὶ ζωῆς ἐκφράσεως. Μεταξὺ ἄλ-
λων τοσούτων ἐχθρῶν καὶ ἀντιζήλων διέκρινα ἐπὶ τῆς Πεν-
τέλης, τὴν φαρισαϊκὴν μορφήν τοῦ ἀγορητοῦ τοῦ Πειραιῶς,
ὅστις αἶφνης ἐφάνη θεόπνευστος ὡς προφήτης Ἀθακούμ· τὸ
μέτωπόν του ἠκτινισθῆκε, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔρριπτον πυρ-
σοὺς, καὶ οἱ ῥῶθονές του, χάρις εἰς τὴν κοιλίαν μου, ἐμυ-
κῶντο· τί συνέβαιναν ; ἐσχεδίαζε νέον ποίημα, καθ' ὃ
τεσσαράκοντα ὀκτὼ Ἄνεμοι ἔμελλον νὰ προσκληθῶσιν εἰς